

Matkakertomus osa 11

27.4.2006, Marigot Bay, St. Maarten

Olemme tehneet matkaa hiljalleen, päivämatkat ovat olleet lyhyitä ja monessa paikassa olemme viivähtäneet pitkäänkin. Nämä alueet ovat niitä, joissa varmasti viivymme ja viihdymme, jos joskus – toivottavasti! - tulemme tänne uudelleen. Etenkin Barbuda hurmasi meidät täysin.

Vappua aiomme viettää suomalaisia tapoja soveltaen, eli vappuaamuna kapuamme sataman vieressä olevaan Fort Luisin linnakkeeseen brunssille.

Lähiaikoina ohjelmassa on veneen kunnostus ja varustelu pitkiin purjehduksiin, ensin Bermudalle ja sieltä Azoreille. Lähtöpäiväksi olemme suunnitelleet 7.5., eli noin kolme viikkoa myöhemmin kuin alkuperäisessä suunnitelmassa. Lähdemme samaa matkaa kahden muun suomalaisveneen Jonegan ja Venlan kanssa.

Bermudalta jatkamme matkaa noin viikon 22 alussa, ja Azoreilta lähtö tapahtunee viikon 25 loppupuolella.

Näin kertoo matkapäiväkirja:

28.3. Ankaraa yritystä saada matkapäiväkirja lähetetyksi. Sataman nettikahvilassa oli surkean hidas yhteys, joka päättyi välillä. Tunnin yrityksen – ja lukuisten manausten – jälkeen luovutin ja päätin yrittää uudelleen jossain muualla.

Iltapäivällä läksimme Anjan ja Pekan kanssa kävelylle tarkoituksenaan kavuta läheiselle Shirley Height's kukkulalle valkoisin maalityplin merkittyä polkua pitkin. Maasto oli karua. Muiden kaktusten lisäksi pitkin kallioita kasvoi valtavan suuria vanhapoika-kaktuksia, jotka olivat aloittelemassa kukkimistaan. Vuohet kiipeilivät hämmästyttävän ketterästi kallionjyrkänteillä ja päästivät meidät aivan lähelleen. Tiesivät varmasti, että pääsevät karkuun, jos alamme käyttäytyä uhkaavasti. Välillä polku kulki aivan meren rannalla ja alas oli korkea pudotus. Vähän hirvitti!

Kaktusten piikit olivat niin pitkiä, paksuja ja teräviä, (uusi kokemus) että ne tulivat sandaalien pohjasta läpi. Polkua riitti ja riitti, oli kuuma ja koska iltapäivä oli jo pitkällä, päätimme, että oli viisainta kääntyä takaisin. Shirley Height's jäi siis saavuttamatta, mutta maisemat olivat kauniit ja kasvillisuus ja maasto karun erikoista.

29.3. Kävimme kaupassa Falmouth Harbourin puolella ja saimme matkapäiväkirjan matkaan.

Tutkankorjaaja oli katsonut tutkaamme, muttei osannut sanoa, missä vika ja milloin

hän ehtisi sitä tarkemmin tutkia, joten noudimme sen pois.

Moottoroimme 9 mailin matkan Antiguan itärannalla olevaan Nonsuch Bayhin, joka on riuttojen suojaama lahti avoimen Atlantin äärellä. Pujottelimme sisään riuttojen välissä kiemurtelevaa väylää kieli keskellä suuta ja pudotimme ankkurin noin 5 metrin syvyyteen.

Hienot snorklailupaikat, paljon värikkäitä kaloja.

30.3. Lueskelua, snorklailua. Kävelimme pitkin Green Islandin rantaa lähes avomeren äärellä olevien riuttojen luo. Koralliryppäiden välissä oli hiekkapohjaisia pikku poteroita, joissa vesi oli tavattoman lämmintä. Niissä oli mukava polskutella. Hieno päivä!

31.3. Kello 8 nostimme ankkurin ja kiemurtelimme riuttojen välistä merelle. Linnuntietä Antiquan koilliskulmalla sijaitsevaan Great Bird Islandin ankkuripaikkaan oli noin 6 mailia. Jouduimme kuitenkin kiertämään kaukaa pohjoisen kautta ja harrastamaan riuttapujottelua. Matkaa kertyi lähes 25 mailia! Osan matkaa pääsimme purjein, osan jouduimme ajamaan koneella.

Ankkuripaikalla oli ennestään viisi venettä, tilaa vallan mainiosti ja paikka kaunis. Maisema, ympäröivät saaret ja pari luotoa (koralliriuttaa?) muistuttivat aika tavalla suomalaista merimaisemaa.

Päivä oli pilvinen ja ankkurin pudotettuamme saimme niskaamme noin tunnin kestävän kaatosateen. Otimme sen mielihyvin vastaan. Seisoimme tässä ilmaisessa ja runsaassa suihkussa, saimme pestyä suolat kannesta, huudeltua suolaisia vaatteitamme ja vielä kerättyä pari sangollista makeata vettä pesuvedeksikin.

1.4. Tyyni ja aurinkoinen aamu. Saimme Jonegasta tekstiviestin, jossa kerrottiin, että heillä on moottorissa jotain pahasti vialla. Päätimme lähteä huomenna Jolly Harbourin katsomaan, voisimmeko olla jotenkin avuksi.

Upeat snorklailut, paljon kaloja ja erilaisia koralleja. Kapusimme Great Bird Islandin korkeimmalle huipulle (n. 30 m), josta oli komeat näköalat riutoille ja ankkuripaikalle.

Paluumatkalla huvittelimme antamalla jollan ajelehtia myötätuulessa kohti Ericaä käyttäen levitettyä pyyhettä purjeena.

2.4. Yöllä taas kova sadekuuro.

Saimme Jonegasta tiedon, että Hannu ja Pekka olivat saaneet moottorin kuntoon, joten emme lähteneet Jolly Harbouriin. Pujottelimme taas riuttojen suojasta ulos moottorilla ja purjehdimme Barbudalle, yhteensä 35 mailia. Ankkuroimme Spanish Pointiin, avomeren äärelle riutan suojaan, 3,5 metrin kristallinkirkkaaseen veteen. Upeata! (Veden lämpötila oli 29°.) Saari oli varsin matala, näkyvissä lähinnä hiekkarantaa, soraa, matalaa pensaistoa, ei yhtään puuta.

Nyt Erican säilykevarastot pääsisivät testiin, sillä olimme ajatelleet käydä kaupassa Jolly Harbourissa ja se jäi siis tekemättä. Tuoremuonaa meillä oli aika niukasti. Opaskirjamme mukaan Barbudalle tullessa olisi syytä olla kohtalaisen omavarainen.

Saarella on noin 1600 asukasta, jotka ovat Codringtonin perheen tuomien orjien jälkeläisiä. Codringtonin perhe vuokrasi saaren Englannilta v. 1685 yhdellä lampaalla.

3.4. Loistavat snorklailupaikat, kauniita koralleja ja kaloja – ja yksi kilpikonnakin. Kävimme kävelyllä rannalla. Saarella on pilottikirjamme mukaan villejä aaseja. Valitettavasti emme nähneet yhtään, jätöksiä kyllä sitäkin enemmän. Tuulenpuoleisella rannalla meri tyrskysi upeasti riuttoihin ja kallioihin. Rannalla maaperä oli rosoista, suolan syövyttämää ”kuumaisemaa”.

4.4. Purjehdimme noin 10 mailin matkan Barbudan länsirannalle Low Bayhin. Spanish Pointista lähtiessä yksi delfiini saatteli meitä pitkän matkaa. Kirkkaassa vedessä hiekkapohjaa vasten sain siitä mainiota videokuvaa. Myöhemmin matkalla vielä kaksi muuta delfiiniä kävi leikkimässä Erican kanssa.

Ankkuroimme 3,5 metriin 11 mailia pitkän hiekkarannan edustalle. Maininki oli aika korkeata, ja se pölytti hiekkaa sen verran, että vesi ei ollut kirkasta. Ajelimme jollalla pitkin rantaa, mutta kovan mainingin ja jyrkähkön rantapenkereen vuoksi emme viitsineet yrittää rantautumista.

5.4. Rauhallinen yö, sadekuuroja.

Löysimme rantautumispaikan, josta saa jollan vedettyä hurrikaani Luisin aikaansaaman hiekkakannaksen yli Codrington Lagooniin. Matkaa Codringtoniin - saaren ainoaan kylään - vesitse on noin kolme mailia, maitse ties kuinka pitkästi. Kävelimme pitkin rantaa, ihailimme kaunista vaaleanpunaista vesirajaa ja keräsimme simpukankuoria.

Iltapäivällä jollailimme hiukan ulommas Tuson Rock-riutalle, jossa Kari kävi snorklailemassa. Missään ei ole ollut niin suuria ja kauniita kalaparvia kuin täällä. Korallialue oli mittava ja näkyvyys vedessä yli kymmenen metriä !

Maininki oli edelleen aika korkeata, ja siirsimme Erica hiukan pohjoisemmaksi tasaisempien olosuhteiden toivossa.

Ehostelimme Erican ruffia, ja juuri kun työ oli tehty, tuli sadekuuro. Onneksi lakkaukset olivat ehtineet sen verran kuivahtaa, ettei työ mennyt pilalle.

Jonega ja Venla tulivat Barbudan eteläpäässä olevasta Cocoa Pointin ankkuripaikasta, jossa olivat viettäneet muutaman yön.

6.4. Aamupäivällä raahasimme Jonegan ja Erican jollat kannaksen yli Codrington Lagooniin ja ajoimme kylälle. Hiljaista, rauhallista, vaatimatonta. Ruokakaupassa oli yllättävän hyvät valikoimat, joten pilottikirjan varoitukset omavaraisuudesta olivat liioiteltuja. (Toki, kauppaan on pitkä matka rannalta.) Joimme oluet pienen baarin ulkopöydässä. Muutama paikallinen mies, jotka näin puolilta päivin olivat jo ehtineet maistella muutaman mukillisen miestä väkevämpää, seurusteli innokkaasti kanssamme. ”Peace and love”, oli heidän sanomansa. Paluumatkalla varasimme huomiseksi linturetken.

Sateinen iltapäivä, illalla Jonegassa.

7.4. Aamulla miehet kävivät kirjaamassa meidät ulos Barbudasta – huomenna nostaisimme purjeet kohti Nevistä. Me naiset kävelimme pitkin rantaa ja keräsimme kauniita simpukankuoria ja korallinpalsasia. Päivän teema: ”Tärkeintä oli löytää seuraava kaunis simpukankuori.”

Codrington laguunissa on maailman suurin fregattilintujen suojelualue, ja opas veneineen tuli viemään meitä sinne. Hurrikaanit yli pyyhkäistessään ovat hävittäneet mangrovekasvustoa, mutta uutta kasvaa koko ajan. Pääsimme aivan muutaman metrin päähän lintujen pesistä, eivätkä ne piitanneet meistä lainkaan. Aikuiset linnut, joiden siipien kärkiväli on 1,8 metriä, antoivat meille lentonäytöksiä ja poikaset tuijottelivat meitä kiinnostuneina mutta tyyninä. Hieno kokemus!

Illalla valmistelimme Erican huomista purjehdusta varten.

8.4. Kello soi klo 5 ja klo 6 Jonega, Venla ja me nostimme ankkurit ja purjeet. Myötätuulipurjehdus (58M) Nevisin Charlestowniin. Tuulta 5 – 10 m/s ja välillä aikamoista keikutusta. Saimme ensimmäisen tonnikalamme, josta riitti ilta-aterialle myös Venlaan ja Jonegaan.

9.4. Kävimme ruokaostoksilla ja kirjautumassa sisään St. Kitts ja Nevisiin. Kaupunki oli näin sunnuntaipäivänä hiljainen. Kadut olivat kapeita ja talot toinen toistaan viehättävämpiä. Monissa oli ikkunoiden edessä koristeelliset rautaristikot.

Seurustelua, miehet tutkivat porukassa Erican tutkaa.

Illalla Venlassa.

10.4. Satamapoliisi pyörähti aamulla ja kävi kyselemässä, milloin olemme tulleet ja olemmeko käyneet kirjautumassa. Halusivat nähdä myös selvityspaperit ja kertoivat, että ennen St. Kittsille lähtöä meidän pitäisi vielä käydä ilmoittautumassa satamaviranomaisille.

Kävimme kaupungilla, maksoimme ankkurointimaksun ja teimme ostoksia illan BBQ-juhlaa varten. Vähän ennen auringonlaskua jollailimme hiekkarannalle ja laitoimme grillin kuumenemaan.. Aurinko laski kauniisti ja pelikaanit kalastelivat rannalla. Grillasimme porsaanfileitä ja kasvisvartaita. Nautimme aterian Tuijan tekemän mainion perunasalaatin ja viinien kera. Aterian kruunasi hedelmäsalaatti. Mainiota ruokaa ja hauskaa seuraa!

11.4. Purjehdimme myötäisessä ja sivumyötäisessä tuulessa 5 mailin matkan St. Kittsin White House Bayhin. Saapuessamme lahdella oli iso joukko snorklailijoita, jotka pian kuljetettiin autolla pois.

Jonega ja Venla tulivat vähän meidän jälkeemme ja miehet kävivät snorklaamassa läheisellä hyllyllä.

12.4. 5 mailin purjehdus Basseterreen. Maininki ankkuripaikalla oli sietämätöntä, joten rantauduimme Port Zanten marinaan laituriiin – ensimmäinen kerta laiturissa sitten La Palman, lokakuussa! Siinäpä somasti nökötimme kaikki kolme suomalaisvenettä vierekkäin. Pyykinpesua, siivousta, kannen huuhtelua, jollan pesua – kerrankin makeata vettä käytettävissä ihan lotrata asti! Valitettavasti menetimme siinä tohinassa mereen yhden astiapyyhkeen ja jollan perätulpan. Onneksi Kari sai askarrelluksi uuden tilalle.

Kävimme kirjautumassa St. Kittsille sisään ja saman tien ulos – jatkaisimme matkaa perjantaina. Ranta-alueella oli paljon rakennustyömaita. Tekeillä näytti olevan turistipyödyksiä, vaikka niitä ennestäänkin oli jo kohtalaisesti. Kaduilla oli liikkeellä paljon turisteja, sillä laiturissa oli suuri

risteilyalus. Kaupunki ei mitenkään hurmannut. Kävimme kuitenkin matkamuisto-ostoksilla ja ruokakaupassa.

Illalla Venlat ja Jonegat meillä Karita Mattilan ”Lauluja Merelle” kuuntelemassa.

13.4. Aamulla joka paikka oli hiekkapölyn peitossa (rakennustyömaat!) ja niinpä pesut otettiin uusiksi.

Kävimme koko poppoo jalan Basseterren itäpuolella supermarketissa ostoksilla. Menomatalla vaelsimme pitkin kohtalaisen rähjäisiä, pienten asumusten reunustamia kujia pitkin. Paluumatkalla osasimme käyttää hiukan suurempaa reittiä.

Hannu kävi Jonegan mastossa tutkimassa vantit, kaikki hyvin.

Iltapäivällä kiertelimme vielä kaupungin keskustassa, kävimme netissä ja teimme ostoksia. Vilkasta oli.

14.4., Pitkäperjantai. 46,6 mailin myötätuulipurjehdus St. Bartsin Anse de Colombieren ankkuripaikkaan. Saimme pienen tonnikalaa. Matkalla Hannu oli nähnyt Erican perässä valaan, me emme sitä valitettavasti huomanneet. Olimme suunnitelleet ankkuroituvamme pääkaupungin Gustavian edustalle, mutta maininki siinä näytti epämiellyttävän korkealta. Anse de Columbier oli kaunis, veneitä aika paljon. Mahduimme hyvin sekaan kaikki kolme kuitenkin.

Hannu oli loukannut matkalla vasemman kyynärvartensa aika pahasti. Ensiaputaitoisena miehenä hän oli puhdistanut ja paketoinut sen ja oli sitä mieltä, että lääkäriä ei kuitenkaan tarvittaisi.

Tässäkään paikassa emme välttyneet keikutukselta, ja tavaroiden kanssa sai olla tarkkana, ettei mitään kaatunut tai pudonnut.

15.4. Kävimme taksiveneellä (140 € / 5 henkeä) Gustaviassa kirjatunassa St. Bartsille ja saman tien ulos, jatkasimme matkaa seuraavana päivänä. Taksiveneen vauhti melkein huimasi päätä, sillä olemme viime aikoina tottuneet rauhalliseen menoon.

Kaupunki oli viehättävä, talot hyvin hoidettuja ja enimmäkseen punakattoisia. Siellä täällä näkyi ruotsinkielisiä katukilpiä, joka johtuu siitä, että saari on kuulunut noin sata vuotta Ruotsille. 1784 Ranska antoi saaren Ruotsille vaihtokauppana Gothenburgin vapaasatamaoikeuksista ja 1878 ruotsalaiset myivät saaren takaisin Ranskalle.

Nautimme herkkuiset leivoskahvit konditoriassa ja ruokakauppakin löytyi. Kadunvarsilla oli runsaasti muotiliikkeitä ja kulta- ja korukauppoja – ja hinnat hirmuiset. Näimme eräässä näyteikkunassa 15800 € maksavan sormuksen!

Iltapäivällä Pekka ja Kari kävivät snorklailemassa. Viisi kilpikonnaa uiskenteli veneiden seassa.

16.4. Yöllä keikutti aika tavalla.

Hannu oli poistanut aamulla kääreän kädestään, laastaroinut sen ja pääsi uimaan. Olimme kovasti ilahtuneita, sillä paraneminen näyttää etenevän hyvää vauhtia.

Aamupuuhien jälkeen siirryimme muutaman mailin päähän Ile Fourchien kainaloon. Saari oli lähes pelkkää kiveä, vain muutama vihreä läikkä jossain näkyvissä. Pilottikirjamme mukaan siellä asui aikaisemmin paljon vuohia, mutta koska saari on syöty lähes paljaaksi, ne ovat vähentyneet.

Pekka ja Kari kävivät snorklaamassa; ei ihmeitä.

Vietimme herkkuhetken Jonegassa: Tuija oli paistanut lettuja koko porukalle ja Anja keittänyt Juhla-Mokka kahvit. NAM!

Suut makeana purjehdimme 8 mailin matkan St. Maatrenin Philipsburgiin, jossa ankkuroidimme 3 metriin. Saaren edustalla oli valtava lentotukialus.

17.4. Kävimme joukolla kirjautumassa maahan. Miesten ollessa toimistossa me naiset huvittelimme ”päristelemällä” pihalla olevalla renkaattomalla golfkärryn tapaisella 6-paikkaisella ajoneuvolla.

Täälläkin oli suuri laituri risteilyaluksille ja kaupunki sen mukainen. Kadut olivat täynnään erilaisia matkamuisto- kulta- ja vaatekauppoja, joista suurin osa oli auki pääsiäisestä huolimatta.

18.4. Kiertelimme kaupungilla ja ostimme uudet kiikarit ja maailmanradion, kohtalaisen edullisesti, sillä St. Maarten on verovapaata aluetta. Matkamuistojakin tuli taas ostetuksi.

Iltapäivällä moottoroimme n. 4 mailin matkan huikean kirkkaassa vedessä Simpson Bayhin. Venla tuli perässä vähän myöhemmin.

19.4. Tyhjensin kaikki pentterin kaapit, siivosin ja tein inventaarion. Tulos: 135 säilykepurkkia! Kovin paljon hankintoja tällä saralla ei meidän tarvitse tehdä ennen Bermudalle lähtöä.

Tyyntä, todella kuumaa! Jonega tuli.

Kävimme viemässä tutkan tarkastettavaksi ja teimme pikku ostoksia venetarvikeliikkeissä. Palattuamme viereemme oli ilmestynyt edellisen kerran Portugalissa tapaamamme suomalaisvene, joten nyt meitä oli siis neljä suomalaisvenettä samassa ankkuripaikassa!

Illalla Venlassa.

20.4. Yöllä kohtalaisen kovaa maininkia, joka valvotti.

Kävimme sähkötarvikeliikkeessä, josta ostimme mm. mainiot LED-lukuvalot, jotka saa kirjaan kiinni. Ruokaostoksilla. KUUMA.

Tutkaa ei ollut ehditty vielä katsoa, yritimme hoputtaa. Vaihdoimme satelliittipuhelimen operaattorin ranskalaiseen, halvempaan (1,35 US \$ / min.) Uusi numeromme on: +8816 414 26 387. Olemme nyt pelkästään satelliittipuhelimen varassa, sillä GSM-operaattorimme ei toimi täällä. Saa nähdä toimiiko Bermudalla ja Azoreillakaan.

21.4. Keikkuva yö! Kävimme jollalla Marigotissa ja totesimme, että siellä on paljon rauhallisempaa. Kirjauduimme ulos Hollannista ja moottoroimme 8,2 mailin matkan Marigot Bayhin Ranskan puolelle St. Maartenia. Ankkuroidimme suomalaisen Annaminin lähistölle. Venla ja Jonega tulivat perässä.

Uusi satelliittipuhelimen SIM-kortti alkoi toimia. Tutkan antenni on saanut jossain vaiheessa vettä sisäänsä ja kosteus on päässyt vahingoittamaan komponentteja. Jäimme nyt odottamaan tietoa siitä, onko varaosia saatavissa vai joudummeko ostamaan uuden tutkan..

21. – 27.4. Päivät ovat kuluneet venetarvikeliikkeissä kierrellessä ja hankintoja tehdessä. Tutkaan löytyi varaosa, hinta n. 800 € + työt. No, uusi olisi maksanut lähes 2000 €, joten tilasimme korjauksen.

Kaupunki ei erityisesti hurmaa kauneudellaan, mutta kaikkea tarpeellista ja vielä enemmän tarpeetonta sieltä kuitenkin löytyy. Vesi ankkuripaikassa on kirkasta ja puhdasta, joten mukava tässä on venettä valmistella uusiin koitoksiin.

Hauskaa Vappua ja mukavaa kevättä toivottaen

Arja ja Kari